

Jari Kickbusch

# KOM GODT HJEM

– om gadevold



*Kom godt hjem*

*– om gadevold*

© 2008 Jari Kickbusch og

CDR-Forlag ApS

Omslag og foto: Ulla Rose Andersen

Foto side 29: Jari Kickbusch

Foto side 21 og 62: privatfoto

Tryk: Livonia Print

ISBN 978-87-7841-451-9

Ekspedition:

Boghandlen eller direkte fra

CDR-Forlag

Skolebakken 11

DK-8000 Århus C

Tlf. 8612 3078

cdr@cdr-forlag.dk

[www.cdr-forlag.dk](http://www.cdr-forlag.dk)

# Indhold

<b>Det lille, fredelige land .....</b>	<b>7</b>
<b>Første del del • Når volden er sket.....</b>	<b>10</b>
<b>Kapitel 1 • Politipatruljen: Før afgang .....</b>	<b>10</b>
<b>Kapitel 2 • De psykiske slag rammer hårdt .....</b>	<b>15</b>
<b>Kapitel 3 • Et overfald kan være starten på en psykisk nedtur .....</b>	<b>28</b>
<b>Kapitel 4 • Når had bliver til vold .....</b>	<b>36</b>
<b>Kapitel 5 • Ingen skal finde sig i vold .....</b>	<b>47</b>
<b>Kapitel 6 • En knækket pølse og to sting i overlæben.....</b>	<b>58</b>
<b>Kapitel 7 • Det kan hjælpe at gribe ind .....</b>	<b>67</b>
<b>Kapitel 8 • Det kan være farligt at gribe ind.....</b>	<b>74</b>
<b>Anden del • Før volden sker .....</b>	<b>83</b>
<b>Kapitel 9 • Politipatruljen: Narkovolden er den værste.....</b>	<b>83</b>

Kapitel 10 • Gå i byen uden frygt .....	90
Kapitel 11 • Sådan undgår du at få tæsk .....	99
Kapitel 12 • Sprut og boksehandsker .....	101
Kapitel 13 • Kampen for retten til at gå sikkert på gaden .....	110
Tredje del • Voldens psykologi .....	119
Kapitel 14 • Politipatruljen: Morgenvold .....	119
Kapitel 15 • Jeg vil ikke risikere at blive kaldt svans.....	125
Kapitel 16 • En voldsmand bliver til.....	134
Kapitel 17 • De ved godt, at jeg er stille og rolig .....	138
Kapitel 18 • Et liv med vold .....	144
Hvis du har brug for hjælp.....	154
Supplerende materiale .....	156

## Det lille, fredelige land

Når udlændinge, som kender Danmark, skal karakterisere vores land, bruger de ofte udtrykket *et lille, fredeligt land*, og på mange måder har de ret. Der er ikke krig i Danmark, der eksisterer tilsyneladende ikke nogen magtfuld dansk mafia, som med vold terroriserer loylydige mennesker, og der er ingen byer eller bydele, hvor det er for farligt at opholde sig – i hvert fald ikke, hvis man tænker sig lidt om, når man færdes der. Dermed skiller Danmark sig ud fra størstedelen af alle verdens lande, hvor risikoen for at blive udsat for vold er større. Når det alligevel ikke er Morten Korch-idyllen, som præger mediernes beskrivelser af samfundet, kan det skyldes, at historier om vold sælger. Vi vil gerne høre om det, vi frygter. Vi vil gerne tænke: *Godt det ikke var mig*. Men den megen vold i medierne afspejler ikke nødvendigvis virkeligheden i vores samfund. Danmark er nemlig fortsat et sikkert land at færdes i, og intet tyder på, at det samlede antal voldsepisoder er markant stigende.

Når det alligevel er nødvendigt at rette opmærksomheden mod gavevolden i Danmark, er det, fordi

et overfald kan være en katastrofe for den, det går ud over – og faktisk også for den, som begår volden. I denne bog kan du læse, hvordan vold kan ødelægge livskvaliteten for både offer og gerningsmand.

Derudover tyder meget på, at gadevolden i Danmark bliver mere alvorlig. Ifølge chefkriminalinspektør Per Larsen tager flere og flere unge våben med, når de skal ud og more sig, og mange ofre og vidner bliver truet, før de skal i retten.

Samtidig kan retssystemet konstatere, at flere unge er involveret i voldsager. Antallet af unge mellem 15 og 17 år, som skal i retten i forbindelse med voldsager, er fordoblet i perioden 1995 til 2007. Hvis vi gerne vil bevare billedet af det lille, fredelige land, kræver det, at vi alle tager et ansvar. Politiet kan ikke være over det hele og kan dermed heller ikke forhindre, at vold finder sted. Vold undgås mest effektivt, ved at omgivelserne forhindrer, at det sker. Og at de, som er til stede, hvis det sker, reagerer på den korrekte måde.

Denne bog er først og fremmest til dig, som skal feste med vennerne. Antallet af voldsepisoder er nemlig størst fredag og lørdag nat, og tit er både offer og gerningsmand fulde. Bogen er også

## UNGE UDSÆTTES OFTERE FOR VOLD END ÆLDRE

Unge har meget større risiko for at blive udsat for vold end ældre. 5,7 % af de unge mellem 16 og 19 år havde i 2005 oplevet sig udsat for vold inden for det seneste år. Blandt de 20-24-årige var dette tal 4,6 %. Til sammenligning havde kun 1,4 % af de 30-49-årige følt sig udsat for vold.

*Kilde: Volden i Danmark 1995 og 2005*

## VOLDELIG WEEKEND

De fleste mennesker glæder sig til weekenden, men det er ikke alle, som rent faktisk får en god weekend. Over halvdelen af alle voldsepisoder sker nemlig i weekenden. Specielt om lørdagen er det slemt. 32 % af alle voldsofre blev udsat for vold på en lørdag.

*Kilde: Volden i Danmark 1995 og 2005*

til dig, som har set et slagsmål i byen og har været i tvivl om, hvordan du skulle reagere. Måske har du selv været udsat for vold og er i tvivl om, hvordan du kommer videre. I alle tilfælde er det vigtigt, at du handler rigtigt, så volden eller frygten for den ikke sætter dagsordenen i dit liv.

Jeg har valgt at interviewe en række vidt forskellige personer, som har haft volden tæt inde livet, enten fordi de er blevet udsat for vold, har været vidne til vold eller selv har været voldelige mod andre. Andre af de interviewede personer – politifolk, en psykolog, en karatelærer, en dørmænd og en *Natteravn* – kommer via deres arbejde ofte i berøring med voldens ofre og gerningsmænd. Jeg håber, at du kan bruge nogle af deres erfaringer og tage dem til dig, så du måske kan undgå dårlige oplevelser, når du skal i byen.

*God læselyst.  
Jari Kickbusch*

Første del • Når volden er sket • Kapitel I

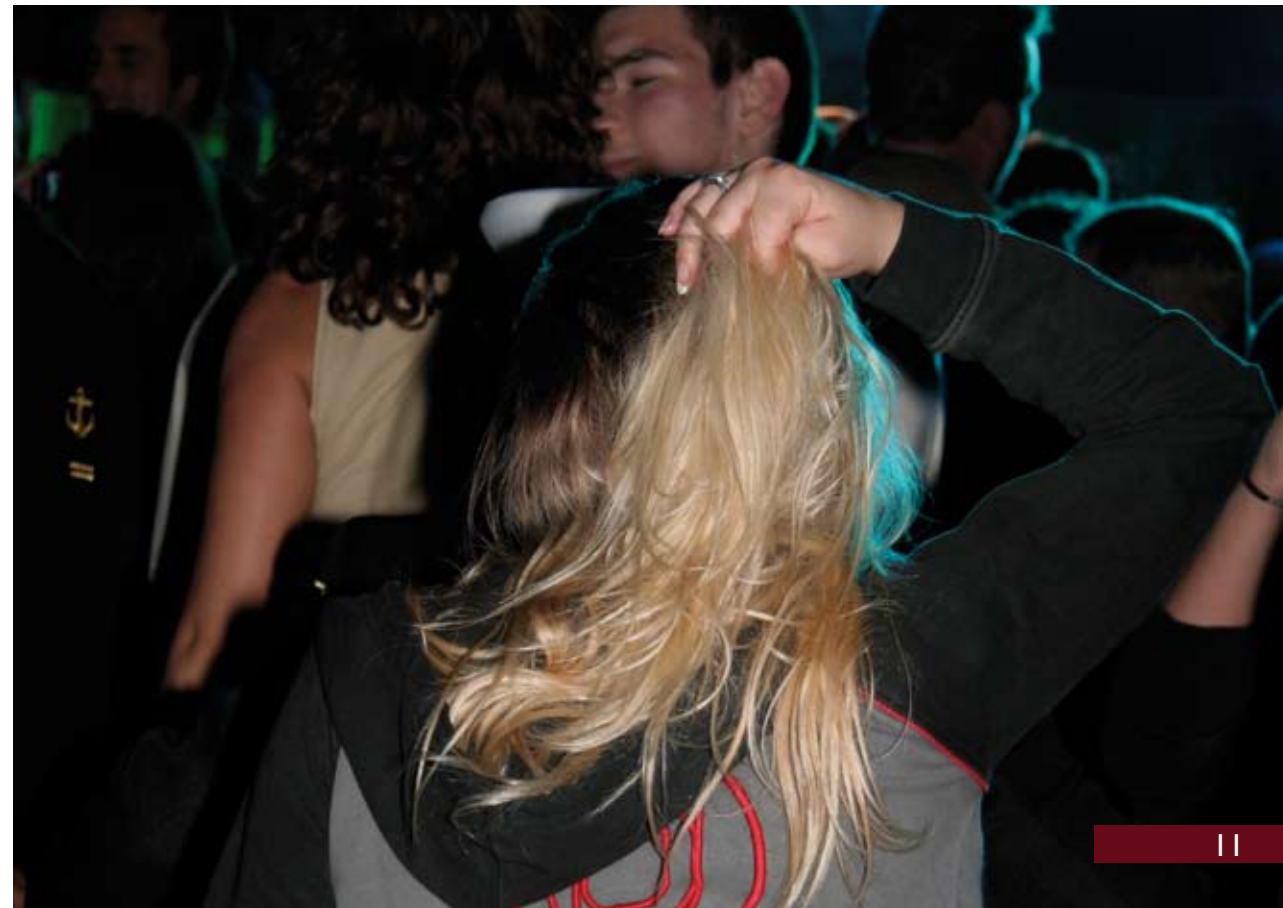
## Politipatruljen: Før afgang

Klokken er 23, det er den første fredag i juni, og på Københavns politigård er tre betjente, Jakob, Martin og Peter, ved at gøre klar til at tage på patrulje. På Jakobs skrivebord ligger en seddel med en liste over steder, som de skal besøge i løbet af natten.

»Det er mest diskoteker og værtshuse, hvor der har været problemer, som vi gerne vil tjekke op på. Det kan være, at de har solgt alkohol til mindreårige, eller at der har været meget ballade i en periode. Ellers rykker vi ud, når vi bliver kaldt over radioen, eller hvis diskotekerne ringer på vores mobiltelefon,« siger Jakob.

De tre betjente skyller en del sort kaffe ned, for de forventer en travl nat. Det gælder nemlig om at være ekstra på mærkerne, når det er den første weekend i måneden, hvor mange lige har fået løn. Derfor har Københavns politi to ekstra patruljevogne på gaderne i denne weekend. Det er dog ikke bekymringerne over nattens opgaver, der præger stemningen blandt

betjentene. Der bliver jeket en del, og snakken går om familierne derhjemme. Alle tre er mellem 30 og 40 år, og ingen af dem ligner forestillingen om en brysk, jysk politimand med overskæg. De har kondisko og ungdommelige hættetrøjer på og virker meget tilbageledede. Betjentene har alle været ansat i politiet i over ti år, og de seneste år har de arbejdet sammen i bevillingspolitiet, som udover at føre tilsyn med diskoteker og værtshuse også rykker ud, hvis der er slagsmål, eller hvis der bliver handlet eller taget stoffer på et diskotek. Jakob fortæller, at de på stort set



hver eneste weekendvagt oplever vold, og at det derfor er vigtigt at kunne stole på sine kolleger.

»Vi holder sammen her. Der er ingen, der gemmer sig, når der er ballade,« siger han.

De tre betjente er klar til at tage af sted. Sammen går de ned mod politigårdens garage, hvor de sætter sig ind i en bil, som til forveksling ligner en familiebil. Under forsædet ligger der dog en sirene, og da radioen bliver tændt, høres kommandocentralen, som melder om slagsmål og røverier. Jakob, Martin og Peter er alle klædt i civil og har deres politiskilt til at hænge i en snor om halsen. Under trøjerne bærer de pistoler som et symbol på den risiko, der er forbundet med et job som deres.

»Jeg er ikke nervøs,« fortæller Jakob. »Hvis folk vil slås med os, gør vi det, vi har lært. Så når jeg ikke at tænke ret meget. Men selvfølgelig kommer pulsen da op.«

Allerede på vej ud af garagen får betjentene det første opkald på mobiltelefonen. Et diskotek fortæller, at en berygtet kriminel cirkulerer i området. Martin kender ham udmærket og forklarer, at dørmændene tit føler, at de står magtesløse over for de rigtig hårde kriminelle. Derfor ringer de til politiet, når de ser dem.

## HALVDELEN AF AL VOLD FORGÅR PÅ OFFENTLIGE STEDER

- Offentlig gade/vej: 32,7 %
- Offentligt transportmiddel: 1,0 %
- Andet offentligt sted: 2,1 %
- Værtshus, bodega mv.: 14,5 %

Kilde: Volden i Danmark 1995 og 2005

»De lukker dem nogle gange ind, fordi de ikke selv vil tage balladen med dem. Så ringer de til os for at få dem smidt ud. Og hvis de (kriminelle, red.) har nået at købe en flaske sprut, når vi dukker op, bliver de vildt sure, når vi smider dem ud,« siger han.

Da betjentene ankommer til diskoteket, er den kriminelle forsvundet, men dørmændenes blikke flakker alligevel nervøst rundt, mens de fortæller politiet, hvor han gik hen. Betjentene går en runde på diskoteket. Martin tjekker herretoilettet, hvor han



forklarer, hvordan han ved at køre en finger hen over håndvasken kan se, om der er spor af narkotika. Der er dog ingen tegn på stoffer her. Betjentene tager videre ud i natten, hvor nye og mere voldsomme udfordringer venter.

*Betjentenes fulde navne er forfatteren bekendt.*

## GADEVOLDEN ER IKKE ET STIGENDE PROBLEM

Når man ser i medierne, kunne man let tro, at det bliver farligere og farligere at gå på gaden. I hvert fald fylder gadevolden hvert år mange avissider. Men gadevolden er ikke et stigende problem, tværtimod. I en undersøgelse spurgte man ofrene, hvor volden forgik. Svarene i 1995 og 2005 fordelte sig således:

	1995	2005
Offentlig gade/vej:	34,9 %	32,7 %
Offentligt transportmiddel:	1,0 %	1,0 %
Andet offentligt sted:	7,0 %	2,1 %
Værtshus, bodega mv.:	22,8 %	14,5 %
Andre steder:	34,3 %	49,7 %

Kilde: Volden i Danmark 1995 og 2005

## Kapitel 2

# De psykiske slag rammer hårdt

Rune fik brækket kindbenet af et knytnæveslag og er i dag følelsesløs i en del af overlæben. Men de fysiske skader var ikke det værste. I månederne efter overfaldet led Rune af angst og turde ikke gå ud alene efter mørkets frembrud.

Da Rune var 21 år, blev han mørkeræd. Han var bange, når vinterdagene blev sorte sidst på eftermiddagen, og tanken om at forlade lejligheden var uudholdelig. Angsten for, at der skulle ske ham noget, var så stor, at han var nødt til at følges med en ven, hvis han ville i kiosken. Om natten blev angsten til billeder i Runes drømme, og det hjalp ikke synderligt, når han med et sæt vågnede i sit mørke soveværelse.

Rune led kun af angst i godt to måneder, men han glemmer det aldrig. Selv om det i dag er otte år siden, husker han stadig tiden som et helvede, hvor hele hans liv var sort. Og hvor en enkelt aften i byen med

vennerne med ét punkterede en ellers glad ungdom. Den sorte tid startede på et spillested i det indre København, hvor Rune var taget hen med to venner. Klokken var omkring et om natten, da to fyre og en pige satte sig ved Runes bord.

»De satte sig på den anden side af vores bord, og vi syntes, at de to fyre virkede lidt ubehagelige. De ville have, at vi skulle rykke bagud, men vi sad op ad en væg, og det var tydeligt, at vi ikke kunne komme længere tilbage,« siger Rune.

»De blev ved med at sige, at vi skulle rykke, og så valgte vi at gå.«

*Hvorfor sagde I ikke bare til dem, at I ikke kunne komme længere tilbage?*

»Jeg tror, vi havde på fornemmelsen, at det ikke var nogen, man skulle sige noget til. De virkede helt oppe at køre, og fyrene var sådan lidt nogle Brian-typer.«

## Det sidste slag

På vej ud gik Runes to venner på toilettet. Rune ventede alene lige uden for spillestedet, da den ene af de to fyre kom ud til ham.

»Han spurgte mig, hvad fanden jeg havde gang i, og skubbede til mig. Så sagde jeg, at han skulle slappe af, og han sagde: *Du skal fandeme ikke sige slap af til mig*. Derefter begyndte han at slå og sparke på mig. Jeg blev helt paf og gik baglæns. I samme øjeblik kom

Jeg blev helt paf og gik baglæns. I samme øjeblik kom mine venner ud, og så begyndte fyren også at sparke dem.



mine venner ud, og så begyndte fyren også at sparke dem. Så løb jeg lidt ned ad gaden og rundt om et hjørne, hvor jeg satte mig ned, fordi jeg skulle puste ud. Sekunderne efter kom mine to venner løbende rundt om hjørnet og råbte: *Du skal væk. Han kommer.* Jeg nåede lige at rejse mig, og så fik jeg en knytnæve lige på kinden af den anden fyr. Altså ikke ham, som slog mig først.«

Runes venner har senere fortalt, at de var overraskede over, at Rune var ved bevidsthed efter det sidste slag. Det ramte rigtig hårdt. Da Rune faldt efter knytnæveslaget, løb de to voldsmænd ned mod Rådhuspladsen. Imens strømmede blodet fra Runes næse, og hans kindben var trykket ind i ansigtet. Runes venner fik hurtigt tilkaldt politiet, som kørte dem hen til Rådhuspladsen for at finde de to voldsmænd. Der gik ikke lang tid, før Rune og vennerne fik øje på dem. De sad på en bænk på Rådhuspladsen, som om intet var hændt. Politiet tilkaldte assistance, og få minutter efter kunne Rune se dem blive anholdt.

»Vi sad og gemte os inde i politibilen. Vi havde ikke lyst til, at de skulle se os. Jeg blev dog nødt til at spørge efter papir hele tiden, for det blødte helt vildt fra min næse.«

Efter at have været på skadestuen og til afhøring tog Rune hjem til sin daværende kæreste, Bine. Runes venner havde ringet til hende og for-

talt, hvad der var sket, men synet af Rune chokerede hende alligevel. Når hun taler om det i dag, bliver hun igen vred på gerningsmændene.

»Hans kind var jo slået helt ind i hovedet, og han havde blod overalt. Jeg blev tosset, da jeg så ham. Mit hjerte holdt op med at slå,« husker hun.

## Metal i kinden

Runes kindben havde fået et slemt brud. Dagen efter overfaldet satte lægerne det sammen ved hjælp af en metalskinne, som Rune i dag har siddende under huden. I dagene efter var det svært at kende sig selv, når han så sig i spejlet.

»Hele den ene side af mit ansigt var hævet. Huden var blå og sort. Jeg lignede noget, der var løgn,« husker Rune, som også var følelsesløs i store dele af ansigtet. Lægerne sagde, at han ville få følelsen igen i løbet af kort tid, men det skete ikke.

I den følgende uge fik Rune besøg af mange venner, selv om han var meget udmattet af den stærke smertestillende medicin, som han blev nødt til at tage. Synet af Runes ansigt var en chokerende oplevelse for vennerne, og hans gamle gymnasiekammerat, Sune, husker stadig følelsen, da han så sin næsten ugenkendelige ven. »Det påvirkede mig meget,« siger Sune, der ligesom mange af de andre venner opfordrede Rune til at anmelde overfaldet.

### OFFERET KENDER OFTEST IKKE SIN VOLDSMAND

Over halvdelen af dem, som bliver udsat for vold, kender ikke gerningsmanden på forhånd.

Kilde: *Volden i Danmark*  
1995 og 2005

»Når nu de var fanget, syntes jeg også, at de skulle straffes. Ikke mindst for Runes egen skyld. Jeg troede, han måske ville have overfaldet siddende i sig resten af livet, hvis ikke han så sin frygt i øjnene,« fortæller Sune. Men Rune og de to venner, som var med, da det skete, var bange for endnu et møde med voldsmændene.

»Vi var alle tre ret enige om, at det var bedst ikke at anmelde det. De (voldsmændene, *red.*) ville jo få vores navne og adresser i retten, så vi turde ikke. Men mine andre venner fik mig overbevist om, at sådan noget skal meldes, og så lykkedes det mig at overtale de to andre,« fortæller Rune.

## Mørkerød

I de to måneder mellem overfaldet og retssagen forandrede Rune sig meget. Før havde han været en almindelig, ung mand, som tog imod livets udfordringer med åbne arme, men nu blev hverdagens små gøremål pludselig til store, angstprovokerende projekter.

»Jeg var konstant bange. Når jeg gik på gaden, følte jeg hele tiden, at der gik én lige bag mig. Jeg kunne ikke færdes inde i byen. Mørke var det værste. Overfaldet skete i februar, så det blev tidligt mørkt i den periode, og fra sidst på eftermiddagen kunne jeg ikke lide at være alene.«

*Hvad var du bange for?*

Runes daværende  
kæreste  
fotograferede  
ham kort tid efter  
overfaldet.



»Jeg var ikke decideret bange for, at de skulle overfalde mig igen. Jeg var bare bange, og stort set hver nat havde jeg mareridt, hvor jeg blev slået eller pas-set op bagfra.«

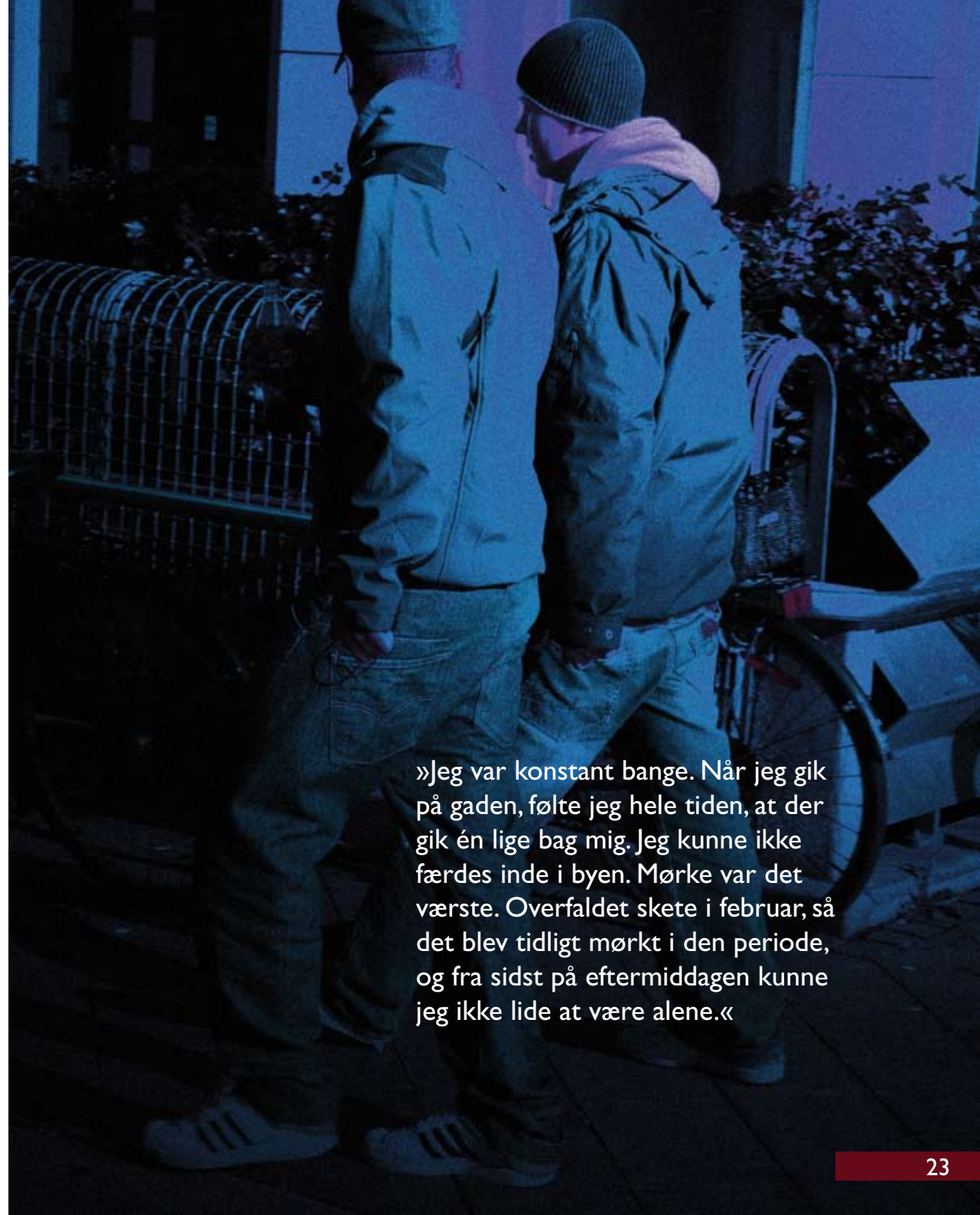
Runes angst var åbenlys for alle, der kendte ham. Før overfaldet elskede han bylivet, men nu ville han knap uden for en dør. Han sagde nej, når vennerne ville mødes i byen, og efter mørkets frembrud var lejligheden den eneste sikre bastion. Hans forældre mente, at det ville være en god idé, hvis han besøgte en psykolog. Rune gav det chance, men det hjalp ikke. Heller ikke Bine følte, at hun kunne gøre andet end at snakke med ham. »Det var en svær tid. Vi kunne ikke engang gå en tur, for han kunne ikke slappe af,« fortæller hun.

Sune prøvede at få Rune med ud om aftenen, men intet var som før. »Jeg husker bedst, at Rune i den periode var meget forandret og helst ville være hjemme. Vi var ude et par gange, men det skulle være meget stille og roligt.«

## Den værste morgen

Rune husker den morgen, hvor retssagen skulle begynde, som den værste i sit liv. Hans venner havde taget fri fra arbejde og studier for at støtte ham og de to andre, som også blev overfaldet. Kammeraterne mødte talstærkt op i retten, men Rune var alligevel bange.

»Den dag var min angst lige så stor, som den var



»Jeg var konstant bange. Når jeg gik på gaden, følte jeg hele tiden, at der gik én lige bag mig. Jeg kunne ikke færdes inde i byen. Mørke var det værste. Overfaldet skete i februar, så det blev tidligt mørkt i den periode, og fra sidst på eftermiddagen kunne jeg ikke lide at være alene.«

dagen efter, jeg blev slået ned,« siger Rune, som fortalte sin version af overfaldet, mens voldsmændene hørte på.

Den ene af de to voldsmænd forsøgte at overbevise retten om, at han havde slået Rune med flad hånd, men det troede ingen rigtig på. Det er nemlig ret usandsynligt, at kindbenet brækker, hvis man får en lussing. Voldsmændene, som ikke var tidligere straffede, fik henholdsvis 30 og 40 dage bag tremmer, og efter domsafsigelsen fik Rune en overraskelse.

»Vi sad på en bænk ude på gangen foran retslokalet, da deres forsvarer kom hen og spurgte os, om det var i orden, at hans klienter kom hen og sagde undskyld. Først sagde vi nej, men så tænkte vi: *Hvorfor ikke?* Da de kom hen til os, var den ene af dem rigtig bøvet og sagde: *Bedre held i byen næste gang.* Sådan en idiot. Han fattede ingenting.«

## Sejren over angsten

Rune ved præcis, hvornår hans angst forsvandt. Det skete på vej ud af retsbygningen, da hele retssagen var overstået.

»Der er sådan nogle store, brede trapper, som man skal ned ad for at komme ud. Vi stod oppe på det øverste trin og så voldsmændene, som gik dernede, og det var bare for fedt. Der skete et eller andet psykologisk i det øjeblik. Vi stod øverst. Nu havde de fået de-

»Angsten var forsvundet. Jeg fandt ud af, at det var os, der havde krammet på dem. Og at de i virkeligheden aldrig havde haft krammet på os. Det var det, jeg troede, da jeg sad og var bange derhjemme.«



res domme, og hvis de nogensinde gjorde noget igen, skulle de fandeme nok få igen.«

*Var du ikke bange for, at de skulle hævne sig, nu da de havde fået deres domme?*

»Nej, angsten var forsvundet. Jeg fandt ud af, at det var os, der havde krammet på dem. Og at de i virkeligheden aldrig havde haft krammet på os. Det

var det, jeg troede, da jeg sad og var bange derhjemme ... altså, hvis det nu havde været sådan nogle rockertyper, som var lige glade med alt, ville det nok have været anderledes. Men de to var bare nogle fjolser.«

## FLERE BLIVER SIGTET FOR GROV VOLD

Antallet af sigtelser for grov vold (§ 245, stk. 1) har været jævnt stigende i mange år. I 2000 var der 793 sigtelser for grov vold. I 2006 var dette tal steget til 1.176.

Kilde: Politiets Årstabel 2006

## Følelsen, som forsvandt for altid

Rune har ikke været mørkerød hverken før eller siden månederne efter overfaldet. I dagene efter retssagen blev han selv overrasket over, hvor hurtigt lyset og livsgnisten vendte tilbage til hans liv. Små ting som at gå en aftentur på gaden var pludselig en mulighed.

»Som ved et fingerknips fløj mit liv tilbage på det spor, hvor det altid havde været. Det var underligt, og nogle gange undrede jeg mig over, at jeg bare kunne gå alene midt i København.«

I dag tænker Rune kun sjældent på overfaldet. Angsten er aldrig vendt tilbage, og arret fra operationen, hvor metalskinnen blev sat ind, er meget utydeligt. Følelsen i ansigtet er dog stadig ikke, som den var før overfaldet.

»Jeg var følelsesløs i hele den ene side af ansigtet i mange måneder efter operationen. De første vintre

kunne jeg mærke, at specielt mine læber føltes anderledes end resten af ansigtet, når det var koldt. Det blev dog langsomt bedre, men selv i dag er den højre del af min overlæbe delvis følelsesløs. Jeg har efterhånden vænnet mig til det, men nu når vi taler om det, kan jeg mærke en forskel. Sådan vil det nok blive ved med at være.«

*Rune og de andre personers fulde navne er forfatteren bekendt.*

## DANSKE UNGE SLÅR ALLE REKORDER

Danske unge drikker mest. De ryger mest hash. Og så er de faktisk også Nordens voldeligste. Det viste en finsk spørgeskemaundersøgelse, hvor unge i fire nordiske hovedstæder blev spurgt om deres personlige oplevelser. Her er et udpluk af svarene:

### Unge, som har deltaget i et masseslagsmål:

København: 19 %  
Stockholm: 14 %  
Oslo: 10 %  
Helsinki: 17 %

### Unge, som har haft våben med i byen:

København: 17 %  
Stockholm: 12 %  
Oslo: 9 %  
Helsinki: 15 %

### Unge, som har overfaldet en anden person:

København: 3%  
Stockholm: 4 %  
Oslo: 2 %  
Helsinki: 2 %

### Unge, som har begået røveri:

København: 4 %  
Stockholm: 2 %  
Oslo: 2 %  
Helsinki: 1%

Kilde: *Delinquent Behaviour in Nordic Capital Cities, Scandinavian Research Council for Criminology and National Research Institute for Legal Policy, Janne Kivivuori, 2007*